ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci navrhovatele: **Městská část Praha - Běchovice**, se sídlem Za Poštovskou zahradou 479, Praha – Běchovice, zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2 – Vinohrady, proti odpůrci: **Hlavní město Praha,** se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, zast. JUDr. Petrem Vališem, advokátem se sídlem Pplk. Sochora 4, Praha 7, ve věci návrhu na zrušení části opatření obecné povahy č. 8/2009, kterým se vydávají Zásady územního rozvoje hlavního města Prahy, schváleného usnesením Zastupitelstva hlavního města Prahy č. 32/59 dne 17. 12. 2009,

takto:

I. Opatření obecné povahy č. 8/2009, kterým se vydávají Zásady územního rozvoje hlavního města Prahy, schválené usnesením Zastupitelstva hlavního města Prahy č. 32/59 ze dne 17. 12. 2009, **se zrušuje:**

a) v části textového i grafického vymezení ploch a koridorů veřejně prospěšné stavby uvedené v části 10.1.1. jako stavba číslo Z/507 označená „VRT Praha – Brno – Rakousko";

b) v textové části bod 4.6 – Trasa VRT v oblasti Natury – Horní Počernice – Jih (SZ) a v grafické části v zobrazení odpovídající závaznému jevu "SZ Trasa VRT v oblasti Natury - Horní Počernice – Jih" ve výkresu č. 1;

c) v části 5.2.6.1. označené jako "Koridor vysokorychlostní tratě Praha – Brno – hranice ČR (Wien/Bratislava)", kde se vypouští odstavec "Vymezení: Samostatný koridor VRT bude zaústěn do východu do železniční stanice Praha – Běchovice, odkud vede severovýchodním směrem k hranici hl. m. Prahy do souběhu s dálnicí D11. Mezi železničními stanicemi Praha

- Běchovice a Praha – hlavní nádraží se bude využívat společný koridor s železniční tratí Praha – Kolín";
a to dnem právní moci tohoto rozsudku.

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Obsah návrhu a vyjádření odpůrce k jednotlivým námitkám

Navrhovatel podává dle § 101a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s."), návrh na zrušení ve výroku uvedeného opatření obecné povahy, kterým byly vydány Zásady územního rozvoje hlavního města Prahy (dále též „ZÚR"), a to v části týkající se koridoru vysokorychlostní tratě Praha – Brno – hranice ČR.

Svoji aktivní legitimaci navrhovatel dovozuje z postavení městské čtvrti jakožto samosprávné jednotky hlavního města Prahy, se zaručeným právem na samosprávu ve vztahu k území městské části. Městská část je povinna pečovat o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů, při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem vyjádřený v zákonech a jiných právních předpisech. Do péče o všestranný rozvoj území spadají otázky dopravní, ochrany prostředí a ochrany zdraví obyvatel městské části, právě těchto otázek se ZÚR v koridoru vysokorychlostní trati vedeném na území městské části přímo dotýkají. Jak je dále uvedeno v návrhu, realizace stavby vysokorychlostní trati s sebou přinese pro obyvatele městské části Praha – Běchovice nárůst hluku a další překročení nejvýše přípustných limitů hluku, což významně ohrožuje zdraví obyvatel. Došlo by též ke zhoršení životního prostředí.

Dle názoru navrhovatele je opatření obecné povahy vydáno v rozporu s právními předpisy, a to zejména z následujících důvodů:

Vyhodnocení vlivů koridoru vysokorychlostní trati (dále též „VRT") na životní prostředí bylo provedeno v rozporu s právními předpisy; ZÚR jsou vydány v rozporu se stanoviskem Ministerstva životního prostředí a jsou nepřezkoumatelné. V ZÚR v rozporu se zákonem absentuje řádné posouzení koridoru VRT na životní prostředí (povinnost stanovena § 19 odst. 2, § 36 odst. 1 stavebního zákona, dále § 37 odst. 1 stavebního zákona). Není zde uveden popis vlivů sekundárních, synergických, kumulativních atd. Ministerstvo životního prostředí České republiky (dále jen „MŽP") ve stanovisku ze dne 20. 10. 2009 uvedlo, že vyhodnocení vlivů ZÚR na životní prostředí je nedostatečné. Navrhovatel shledává shodné důvody pro zrušení napadeného opatření obecné

povahy, které uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 Ao 7/2010 - 133 (dostupný na www.nssoud.cz, jako všechna dále uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Namítá též rozpor se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2001/42/ES, o posuzování vlivů a některých plánů a programů na životní prostředí, konkrétně s čl. 3 odst. 1, čl. 4 odst. 1 této směrnice.

ZÚR dále dle navrhovatele nerespektují podmínky stanoviska MŽP ze dne 2. 8. 2007, které byly stanoveny dle § 10i odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., což je příčinou nezákonnosti opatření obecné povahy dle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2010, č. j. 8 Ao 2/2010 - 644, ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 Ao 7/2010 - 133 a ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010 - 103.

V ZÚR též nebyly vyhodnoceny synergické a kumulativní vlivy VRT a další záměry v území, přestože se jedná o povinnost stanovenou § 2 zákona č. 100/2001 Sb., směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2001/42/ES, a přílohou ke stavebnímu zákonu bod 5 a 6. Dle navrhovatele realizace stavby VRT v koridoru vymezeném ZÚR s sebou přinese nárůst hluku v Běchovicích, dojde k překročení nejvýše přípustných limitů. Nebyly vyhodnoceny vzájemně se kumulující vlivy záměrů, zejména VRT, silničního okruhu Prahy (dále též „SOP“), rychlostní silnice I/12. Při pořízení ZÚR je toto hodnocení nutné, jak je též zdůrazněno v již výše uvedených rozhodnutích Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 Ao 7/2010 - 133 a ze dne 20. 5. 2010, č. j. 8 Ao 2/2010 - 644).

Nebyly též vyhodnoceny varianty vedení koridoru VRT, což je dle navrhovatele v rozporu s § 45i odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., § 18 odst. 1 a 2, § 36 odst. 1 stavebního zákona. Nebyly hodnoceny ani navrženy varianty vedení VRT, přitom existují alternativy zapojení VRT do pražského železničního uzlu, bez zatížení Běchovic. Nelze přezkoumat, zda zvolený koridor VRT splňuje podmínky § 18 stavebního zákona.

Koridor VRT je navržen v rozporu s podmínkami ochrany evropsky významných lokalit; nebyly posouzeny dopady na tyto lokality. Ustanovení § 45i odst. 2, 9 zákona č. 114/1992 Sb. ukládá vyhodnocení vlivů ZÚR na evropsky významné lokality soustavy Natura 2000 (dále jen "EVL"). Ten byl vyhodnocen jako přímý a významný negativní (navrhovatel opět odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2010, č. j. 8 Ao 2/2010 - 644). Dále navrhovatel namítá rozpor s § 19 odst. 2 stavebního zákona. Součástí vyhodnocení vlivů zásad územního rozvoje na udržitelný rozvoj území je posouzení vlivu na EVL. V ZÚR nebyly hodnoceny a zjišťovány varianty koridoru VRT, které by měly menší vliv na EVL, hodnocení vlivu VRT nebylo učiněno. V rámci ZÚR byla zpracována část vyhodnocení vlivů na EVL Natura 2000, ale vyhodnocení vlivů na EVL v ní není obsaženo. Nelze argumentovat, že ZÚR jsou obecnou územně plánovací dokumentací. Zde musí být zpřesněny a vymezeny konkrétní koridory staveb nadmístního významu.

Navrhovatel žádá o přezkum zákonnosti podkladového stanoviska MŽP ze dne 20. 10. 2009, č. j. 73543/ENV/09. Dle tohoto stanoviska nebudou mít realizace ZÚR významný negativní dopad na EVL a ptačí oblasti, za dodržení dále uvedených podmínek stanoviska. Dle jeho názoru nelze stanovit jako podmínku pro realizaci staveb ZÚR, že záměry nesmí negativně narušit územní celistvost nebo předměty ochrany EVL.

Závěry vyhodnocení vlivů ZÚR na EVL i stanoviska MŽP jsou v rozporu se zjištěními vyhodnocení vlivů ZÚR na EVL, není zřejmé, jak tyto závěry mohly být učiněny, pokud vlivy záměrů uvedených v ZÚR na územní celistvost a předměty ochrany dotčených EVL nebyly vůbec zkoumány.

Navrhovatel namítá též překročení únosného zatížení území z hlediska hluku. Únosné zatížení území stanoví § 5 zákona č. 17/1992 Sb., zákon č. 258/2000 Sb. a nařízení vlády č. 148/2006 Sb., limity hluku jsou stanoveny jako nepřekročitelné. ZÚR jsou vzhledem k překročení limitů hluku v území vydány v rozporu s § 11 zákona č. 17/1992 Sb., § 18 odst. 1 a 3, § 19 odst. 1 písm. c) a m) stavebního zákona.

Z uvedených důvodů navrhovatel žádá zrušení napadeného opatření obecné povahy v části textového i grafického vymezení ploch a koridorů veřejně prospěšné stavby „VRT Praha – Brno – Rakousko“.

II. Vyjádření odpůrce

Odpůrce podal k návrhu obsáhlé vyjádření sepsané dne 29. 7. 2011. K námitkám uvedeným v návrhu uvádí následující:

Pořizovatel v souladu s § 37 odst. 1 stavebního zákona zajistil zpracování Vyhodnocení vlivů návrhu ZÚR na udržitelný rozvoj území (příloha odůvodnění č. 2). To bylo projednáno s příslušnými ministerstvy dle § 37 odst. 4 stavebního zákona. V rámci tohoto projednání nevzešly žádné připomínky. V měřítku ZÚR 1:100 000 nelze stanovit výstupy pro určení intenzity a plošného rozsahu jednotlivých záměrů. Vyhodnocení vlivu na udržitelný rozvoj území (dále jen "VVURÚ") neurčuje proto skutečné dopady ZÚR, ale spíše predikuje možné okruhy problémů a potenciálně dotčená místa, určuje tak problémy, kterými je nutno se zabývat v navazujících fázích územně plánovací přípravy. Vyhodnocení proto probíhá pouze číselným vyjádřením pozitivity či negativity v pěti stupních od -2 do +2, nikoliv přesným průmětem do map.

MŽP vzneslo své požadavky dne 2. 8. 2007. Na jejich základě bylo dne 4. 9. 2007 vedeno dohodové jednání, kde byly všechny požadavky vypořádány (viz příloha 2 záznamu z dohodového jednání s MŽP). Návrh ZÚR respektuje závěry

jednání ze dne 4. 9. 2007. ZÚR byly s MŽP projednány, stanoviska a připomínky vypořádány, MŽP zaujalo k ZÚR kladné stanovisko bez dalších podmínek. Další stanovisko zaujalo MŽP dne 16. 5. 2008. MŽP uplatnilo stanovisko dále dne 14. 4. 2009 k námitkám, které došly v rámci veřejného projednání ZÚR, stanovisko není záporné.

V novém stanovisku k vyhodnocení vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví ze dne 20. 10. 2009 MŽP soubor podmínek uvedený v SEA neakceptovalo a souhlas podmínilo splněním dalších podmínek. Podmínky MŽP se týkaly výrokové části s odůvodněním, nikoliv VVURÚ (viz příloha č. 34). Dle odpůrce není správný závěr Nejvyššího správního soudu učiněný v rozhodnutí ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 Ao 7/2010 - 133, dle něhož došlo k porušení zákona nerespektováním požadavků MŽP obsažených ve stanovisku ze dne 2. 8. 2007, pokud samo MŽP své požadavky přehodnotilo a změnilo. Není zřejmé, že by odpůrce v rozporu se zákonem nerespektoval požadavky MŽP ve stanovisku ze dne 20. 10. 2009.

Údaje uvedené v tabulkách jsou zcela přezkoumatelné, podrobnější propracování vyhodnocení vlivů na životní prostředí je na úrovni VVURÚ neadekvátní. ZÚR záměry v území samy nenavrhují, ale přebírají je ze schválené územně plánovací dokumentace hl. m. Prahy i Středočeského kraje jako dohodnuté a schválené a z Politiky územního rozvoje (dále jen „PÚR“) jako dopravní záměry celostátní a mezinárodní důležitosti, o kterých se nepolemizuje a které již byly na úrovni územního plánu vyššího územního celku a PÚR předmětem posouzení vlivů na životní prostředí. Takové záměry se v souladu s dikcí stavebního zákona znovu neposuzují.

Synergické a kumulativní vlivy nelze na úrovni ZÚR exaktně stanovit. Je to záležitostí navazujících fází územně plánovací a projektové přípravy. Dle přílohy č. 1 zákona č. 100/2001 Sb. musí být novostavby železničních drah nad 1 km (bod 9.1) vždy posouzeny s ohledem na vliv na ŽP. Bude tedy zpracováno posouzení záměru výstavby VRT na úrovni projektové (EIA), kde již budou známy konkrétní údaje, z nich odvozené výpočty hlukové zátěže, bude též možno stanovit patřičná opatření (protihlukové stěny atd).

Koridor vedení VRT v oblasti Běchovic byl předmětem variantního prověřování již v rámci pořizování současně platného územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy v devadesátých letech. Přehled prověřovaných tras je součástí dokumentace konceptu územního plánu Hlavního města Prahy z roku 1995, problémový výkres dopravy, příloha a/. Byly vybrány dvě varianty k podrobnějšímu prověření, obě byly zapojeny do železniční stanice Běchovice, varianta C ze severu a var. B1 zapojená z jihu. Varianty byly prověřeny v "Srovnávací studii variant koridorů VRT zaústěných do pražského železničního uzlu", ILF Praha 1997 (příloha b), přičemž byla zvolena varianta C. V roce 1999 byl schválen územní plán včetně této stopy. Zároveň bylo konstatováno, že

problematika trasování VRT nebyla ještě zcela uzavřena a definitivní výběr tras bude potvrzen schválením vyšší územně plánovací dokumentace (příloha d). Tato podmínka nabyla účinnosti v roce 2006, kdy byl schválen zastupitelstvem Středočeského kraje ÚP velkého územního celku Pražského regionu. Tímto okamžikem byla otázka trasování VRT uzavřena.

Z hlediska kontinuity územního plánování nelze nezohlednit předešlou územně plánovací činnost. Přestože je odkazováno na územně plánovací dokumentaci nižšího stupně, z chronologického hlediska předcházela a byla tvořena pro stejné území.

ZÚR obsahují potenciální alternativní koridor pro vedení VRT směrem na Brno v podobě koridoru pro novou železniční trať Praha – Bystřice u Benešova (kap. 5.2.3. ZÚR). Z hlediska potřeb veřejné dopravy je toto řešení nevhodné.

K námitkám na nevyhodnocení vlivů ZÚR na EVL odpůrce nesouhlasí s tím, že nebylo provedeno vyhodnocení vlivu VRT na EVL. Formulace vyhodnocení jsou promítnuty do podmínek pro následné rozhodování o změnách v územní v kapitole 5.2.6.1. Jedná se o posouzení koncepce, nikoliv záměru.

ZÚR otázku zatížení hlukem vzhledem k příslušnému stupni podrobnosti neřeší, tato otázka bude řešena v následných řízeních. Hygienická stanice zaujala k ZÚR dne 14. 4. 2008 stanovisko (příloha č. 12), bylo svoláno dohodové jednání na 21. 8. 2008, hygienická stanice potvrdila vypořádání svých připomínek.

Odpůrce dále namítl, že navrhovatel nevznesl nyní uplatňované námitky při projednání zadání ZÚR, ani při společném jednání k ZÚR. Vyjádřil se až 2. 4. 2009 při veřejném projednání ZÚR, ani zde nevyjádřil nesouhlas, upozornil pouze na požadavky do následných stavebních řízení. Navrhovatel tedy nepostupoval v souladu s § 172 odst. 4 správního řádu, neboť neuplatnil připomínky, ani v souladu s § 172 odst. 4 správního řádu, neboť nepodal proti návrhu opatření obecné povahy písemné námitky. Tím nevyužil všechny opravné prostředky v řízení před správním orgánem.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem odpůrce navrhuje návrh zamítnout.

III. Replika navrhovatele k vyjádření

Na vyjádření odpůrce k této námitce navrhovatel ve své reakci ze dne 12. 8. 2011 uvedl, že v ZÚR musí být koridory dopravních staveb vymezeny již s příslušnou konkrétností, jsou závazným podkladem pro následné přijímání územních plánů obcí. V územních plánech obcí je konkrétní vedení tratí dopravních staveb nalézáno pouze v rámci již vymezených koridorů, proto vliv vymezení těchto koridorů musí být proveden na úrovni ZÚR. Zde musí být

popsány zásadní střety záměrů v území z hlediska střetu s ochranou evropsky významných lokalit, ochranou veřejného zdraví, krajiny atd.

ZÚR vytyčují základ pro územní plány obcí, které se naopak od ZÚR nemohou odchýlit. Územní plán obce tedy vychází ze ZÚR, nikoliv ZÚR z územního plánu obce. Nelze též pouze převzít záměr z PÚR, ze ZÚR musí být patrné jeho konkrétní vymezení a prověření, zda je realizovatelný či nikoliv, případně v jaké variantě. Nelze souhlasit s tvrzením, že záměry, které již byly schváleny v územním plánu či jiné dokumentaci, se již neposuzují. Odpůrce neuvádí, na základě jakého ustanovení zákona tak usuzuje. Naopak takový postup by byl v rozporu s § 10i odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., § 19 odst. 2, § 36 odst. 1 a § 37 odst. 1 a 4 stavebního zákona. Stanovisko MŽP je nezbytným podkladem pro přijetí ZÚR, bez něho je nelze vydat, není rozhodné, kdy bylo stanovisko vydáno.

Dle navrhovatele jsou v dané věci zásadní závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 Ao 7/2010 - 133. ZÚR závazně vymezují koridory a plochy nadmístního významu, právě proto musí být vliv těchto záměrů vyhodnocen. Vyhodnocení synergických a kumulativních vlivů záměrů řešených v ZÚR je přímo předepsáno v § 2 zák. č. 100/2001 Sb., a v příloze ke stavebnímu zákonu - bod 5.

Při projednávání ZÚR se nejedná o posouzení EIA, ale SEA.

Stávající koridor železniční tratě je existujícím jevem, jeho využití pro VRT s křižovatkou konvenční a vysokorychlostní tratě vedle zastavěného území městské části však způsobí nárůst dopravního zatížení těchto tratí, tím navýšení hlukové zátěže. Tento a další záměry nebyly posouzeny – jejich synergické a kumulativní účinky.

Absence variant již vytknuta v 8 Ao 2/2010. Nelze relevantně odkazovat na dokumenty z minulosti, ani na předchozí územně plánovací dokumentaci. Vyhodnocení variant záměrů v ZÚR je přímo předepsáno v § 45i odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. a § 36 odst. 1 stavebního zákona. ZÚR jako generačně nový nástroj územního plánování má řešit plochy a koridory nadmístního významu, nemohou proto vycházet bez posouzení ze starých územních plánů. Je jistě vhodné respektovat kontinuitu územního plánování, ale je nutno též dodržovat platné právní předpisy. V současné době jsou jiné požadavky (právní i technické) na trasování dopravních staveb, nežli v devadesátých letech. Z tohoto důvodu nelze odkazovat na přijetí stavby ve starých územních plánech, které nekladly současné nároky.

Navrhovatel námitky proti napadenému opatření obecné povahy podal, jsou citovány v ZÚR (bod 087). Ze strany odpůrce byly vypořádány tak, že městské části nemohou vznést námitky – je tedy nemístné mu vytýkat jejich nevznesení.

Podstatou námitek navrhovatele je porušení povinností, které jsou pořizovateli ZÚR uloženy obecně závaznými předpisy, bez ohledu na to, zda jsou v procesu pořizování ZÚR vzneseny námitky v tomto smyslu.

IV. Obsah napadeného opatření obecné povahy

Nejvyšší správní soud vyžádal od odpůrce předložení originálu napadeného opatření obecné povahy, včetně dokumentace o jeho pořizování a schvalování. Vzhledem k obsahu uplatněných námitek považuje za relevantní z této dokumentace citovat následující:

Dne 17. 12. 2009 bylo usnesením zastupitelstva Hlavního města Prahy č. 32/59 schváleno opatření obecné povahy č. 8/2009, kterým byly vydány Zásady územního rozvoje Hlavního města Prahy. Mezi účastníky není sporné, že opatření obecné povahy nabylo účinnosti dne 6. 1. 2010.

Ve výrokové části ZÚR je dopravní infrastruktura upravena v části 5 – Zpřesnění ploch a koridorů vymezených v politice územního rozvoje a vymezení ploch a koridorů nadmístního a celoměstského významu. Jedním z koridorů vysokorychlostní železniční dopravy je uveden koridor trati „Praha – Brno – hranice ČR/Rakousko, resp. SR (Wien, Bratislava)“. Koridory vysokorychlostní železniční dopravy jsou podrobně upraveny v části 5.2.6. Pod bodem 5.2.6.1. je vymezen koridor vysokorychlostní trati Praha – Brno – hranice ČR (Wien/Bratislava), a to jako samostatný koridor, který bude zaústěn od východu do železniční stanice Praha – Běchovice, odtud vede serovýchodním směrem k hranici hl. m. Prahy do souběhu s dálnicí D11. Mezi železničními stanicemi Praha - Běchovice a Praha – hlavní nádraží se bude využívat společný koridor s železniční tratí Praha – Kolín. Jako důvody tohoto vymezení jsou uvedeny provozně vyhovující napojení VRT do železničního uzlu Praha, koordinace s trasou na mimopražském území, výrazné zkvalitnění železniční dopravy z Prahy do východní části ČR a sousedních států. Úkolem pro podrobnější územně plánovací dokumentaci je upřesnit trasu v rámci koridoru a dořešit problém ve spojitosti s průchodem trasy lokalitou NATURA 2000.

V kapitole výroku ZÚR č. 4 – „Vymezení specifických oblastí nadmístního a celoměstského významu“ jsou vymezeny specifické oblasti, mezi nimiž je pod bodem 4.6 uvedena i „Trasa VRT v oblasti Natury – Horní Počernice – jih (SZ)“. Jedná se o západní část Klánovického lesa a nezalesněnou volnou krajinu mezi lesem u Běchovic severně od železniční trati Praha – Kolín - Česká Třebová procházející územím městských částí Praha 20, Praha – Běchovice a Praha – Klánovice. Důvodem vymezení této plochy je existence největšího lesního celku na území Prahy, jehož část byla zařazena do národního seznamu evropsky významných lokalit (dále jen „EVL“) soustavy NATURA 2000. Předmětem ochrany se stal výskyt hodnotných typů přírodních stanovišť. Část lesa je součástí zvláště

chráněného území. Dále je konstatováno, že ochrana přírody je v rozporu s předpokládanou trasou VRT. V odůvodnění ZÚR je k této otázce konstatováno, že řešení střetu navrženého záměru VRT s limitem využití území, tj. s podmínkami ochrany přírody, bude součástí návrhu nového územního plánu hl. m. Prahy.

Veřejně prospěšné stavby jsou vymezeny v kapitole 10 výroku ZÚR, stavba VRT Praha – Brno – Rakousko na území městské části Praha – Běchovice je uvedena pod č. Z/507.

V grafické části je dopravní infrastuktura zakreslena na výkresu 2, zakreslení veřejně prospěšné stavby VRT na území městské části Praha – Běchovice odpovídá výše citovanému textovému vymezení.

Přílohou ZÚR je též Vyhodnocení vlivu na udržitelný rozvoj území. V úvodu je zdůrazněn záměr řešit případné problémy a rozpory, které vyvstanou při posuzování SEA, ihned při jejich vzniku, aby následné etapy práce nebyly zatíženy případnými nedostatky. Je zde konstatováno, že MŽP vydalo podle § 10i odst. 9 zákona č. 100/2001 Sb. k návrhu ZÚR souhlasné stanovisko, které však dle doplňujícího stanoviska ze dne 20. 10. 2009 podmínilo splněním několika podmínek, mezi nimiž je uveden zákaz negativního narušení předmětu ochrany EVL veřejně prospěšnou stavbou VRT v Klánovickém lese.

Dle závěrečného stanoviska hodnocení vlivů na EVL NATURA 2000 nebude mít podmínku, že veřejně prospěšné stavby navrhované v ZÚR nenaruší územní celistvost a předměty ochrany dotčených evropsky významných lokalit.

Záměr koridoru VRT Praha – Brno – hranice ČR (Wien/Bratislava) je hodnocen pod ev. č. 5.2.6.1., z hlediska kritérií ekonomického a sociálního pilíře udržitelnosti je jeho vliv hodnocen převážně kladně, záporných hodnot dosáhl při hodnocení ochrany nezastavěného území, přírodního prostředí obecně a krajinného rázu, ochrany ovzduší, ochrany nerosných surovin a horninového podloží, ochrany zvláště chráněných území a prvků přírody, včetně NATURY 2000, ochrany a dotváření městské zeleně, ochrany proti hluku, vibracím.

Dle vyhodnocení vlivu ZÚR na evropsky významné lokality soustav NATURA 2000 je na území hlavního města Prahy vymezeno celkem 8 evropsky významných lokalit, mezi které patří lokalita Blatov a Xaverovský háj. Tato lokalita se nalézá i na území městské části Praha – Běchovice. V části 4.1 je v přehledu potenciálních vlivů posuzované koncepce na EVL pod bodem 10 uveden záměr trasy VRT Praha – Brno – hranice ČR. U hodnocení vlivu záměru této stavby je uvedeno, že na této úrovni obecné koncepce územně plánovací dokumentace, kdy ještě není známa přesně stabilizovaná trasa VRT, nelze její vlivy na EVL objektivně hodnotit; toto hodnocení bude možné až v úrovni územně plánovací dokumentace, která bude řešit konkrétní trasu VRT. Závěrečné

stanovisko je shodné s vyhodnocením vlivu na EVL, tj. že ZÚR nebude mít negativní vliv na EVL za předpokladu, že veřejně prospěšné stavby navrhované v ZÚR nenaruší územní celistvost a předměty ochrany dotčených evropsky významných lokalit. V odůvodnění k tomuto závěru uvádí, že ZÚR nenavrhuje žádná konkrétní a v konečné podobě definovaná rozvojová opatření nebo projekty, které by měly být v podobě popsané v ZÚR hl. m. Prahy realizovány, proto nemůže mít též negativní vliv na konkrétní lokality soustavy NATURA 2000. Též hodnocení SEA jen upozorňuje na potenciální problémy, které je nutno v detailním měřítku řešit v navazujících stupních územně plánovací dokumentace.

V příloze obsahující vypořádání námitek vznesených k ZÚR je pod č. 87 uvedena námitka navrhovatele týkající se mimo jiné i záměru stavby VRT Praha – Brno – hranice ČR. Odpůrce námitku odmítl vypořádat s odůvodněním, že se nejedná o námitku, neboť městské části nemohou vznášet námitky. Stejně je vypořádána tato námitka ve vyhodnocení stanovisek a připomínek k návrhu ZÚR.

V. Posouzení návrhu Nejvyšším správním soudem

V.1. Aktivní legitimace navrhovatele

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části (§ 101a s. ř. s.). V rámci tohoto posouzení konstatuje, že v dané věci není sporné, že Zásady územního rozvoje hlavního města Prahy, schválené usnesením Zastupitelstva hlavního města Prahy č. 32/59 ze dne 17. 12. 2009, představují v souladu s § 36 odst. 4 stavebního zákona opatření obecné povahy. To bylo také zákonem předepsaným způsobem vydáno a publikováno.

Dle § 101a odst. 1 s. ř. s. je návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Aktivní legitimace je tedy založena prvotně tvrzením navrhovatele, z jehož obsahu musí být zřejmé, že je nositelem subjektivních práv, která mohou být nezákonností napadeného opatření obecné povahy dotčena. Otázka, zda městská část hlavního města Prahy může být nositelem uvedených subjektivních práv, byla již Nejvyšším správním soudem posouzena, např. v rozsudku ze dne 30. 10. 2008, č. j. 9 Ao 2/2008 - 62, a to s kladným závěrem, ostatně ani odpůrce z důvodu postavení městské části aktivní legitimaci navrhovatele nezpochybňuje.

V.2. Přezkum opatření obecné povahy soudem

Při meritorním přezkumu opatření obecné povahy postupuje Nejvyšší správní soud dle pětistupňového „algoritmu“, vyjádřeného v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, publikovaného pod číslem 740/2006 Sb. NSS.

Tento algoritmus spočívá v pěti krocích: 1) přezkum pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; 2) přezkum otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání *ultra vires*); 3) přezkum otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; 4) přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska jeho rozporu se zákonem (materiální kritérium); 5) přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality (kritérium přiměřenosti právní regulace).

V projednávané věci nebyly navrhovatelem zpochybněny skutečnosti zjišťované v prvních dvou krocích zmíněného algoritmu a ani Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o tom, že Zastupitelstvo hlavního města Prahy bylo oprávněno vydat napadené opatření obecné povahy a že při jeho vydávání nepřekročilo zákonem stanovené meze své působnosti.

Nejvyšší správní soud tak následně mohl přistoupit i k dalším krokům shora nastíněného testu přezkumu, tedy k posouzení, zda bylo napadené opatření obecné povahy vydáno zákonem stanoveným postupem a zda jeho obsah není se zákonem v rozporu (třetí a čtvrtý krok algoritmu). V námitkách uplatněných navrhovatelem se spojuje porušení formálních náležitostí s nedodržením zákonem stanoveného obsahu a dle Nejvyššího správního soudu není vhodné jejich posouzení oddělovat pouze z důvodu zachování pořadí jednotlivých kroků testu přezkumu. Algoritmus přezkumu opatření obecné povahy představuje nastínění vhodného postupu v relativně složitém řízení, pomůcku určenou k přehlednosti a jednotnosti rozhodnutí, nikoli však zákonem stanovené dogma. Nejvyšší správní soud proto na tomto místě upřednostnil požadavek na srozumitelnost a přesvědčivost rozhodnutí a námitky posoudil společně.

V.2.1. Předchozí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vydaná o ZÚR hlavního města Prahy:

Nejvyšší správní soud v úvodu odůvodnění považuje za nezbytné konstatovat, že napadené opatření obecné povahy již bylo několikrát předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu. ZÚR hlavního města Prahy byly přezkoumávány nejméně v řízeních vedených Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 8 Ao 2/2010, sp. zn. 6 Ao 6/2010, sp. zn. 7 Ao 7/2010, přičemž vždy došlo k jejich zrušení z důvodu nezákonnosti postupu odpůrce při jejich vydávání. Důvody shledané nezákonnosti byly přitom shodné či velmi podobné, jako námitky uplatněné v projednávané věci. V předchozích rozhodnutích Nejvyšší správní soud napadené opatření obecné povahy zrušil, neboť jeho součástí nebylo posouzení jeho vlivu na evropsky významnou lokalitu; při vyhodnocení vlivů napadeného opatření obecné povahy na životní prostředí nebyly respektovány požadavky vyjádřené ve stanoviscích Ministerstva životního prostředí ze dne 2. 8. 2007, č. j. 19763/ENV/07 a ze dne 20. 10. 2009, č. j. 73543/ENV/09, čímž byl porušen § 10i odst. 3 zákona o posuzování vlivů; v napadeném opatření obecné povahy nebyly posouzeny

kumulativní a synergické vlivy stavby silničního okruhu kolem Prahy (SOKP), tj. dopravní liniové stavby, svým charakterem podobné VRT.

Z uvedeného vyplývá, že většina námitek uplatněných navrhovatelem již byla ve vztahu k ZÚR Nejvyšším správním soudem posouzena. Jednalo se o totožné otázky, neboť respektování stanoviska MŽP, posouzení vlivů na EVL, posouzení kumulativních a synergických vlivů dopravní stavby, je v napadeném opatření obecné povahy obsaženo ve stále stejné podobě. Vzhledem k povinnosti Nejvyššího správního soudu respektovat závěry svých předchozích rozhodnutí o totožných právních otázkách je nutno předeslat, že devátý senát v projednávané věci neshledal žádný důvod se od výše uvedených rozhodnutí odchýlit a předložit věc rozšířenému senátu, proto musí být jeho rozhodnutí o shodných námitkách logicky totožné s již vyslovenými závěry.

Odůvodnění výše uvedených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vydaných ve vztahu k ZÚR jsou velmi podrobná. V předmětné věci je proto argumentováno stručněji, neboť z návrhu na zahájení řízení je zřejmé, že navrhovatel je s obsahem uvedených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu velmi dobře obeznámen, u odpůrce je znalost těchto rozhodnutí z titulu jeho účastenství ve všech dotyčných řízeních presumována.

V.2.2. Vyhodnocení vlivů koridoru VRT na životní prostředí bylo provedeno v rozporu s právními předpisy

Nedostatečnost posouzení vlivů záměrů uvedených v napadeném opatření obecné povahy je již konstatována ve všech výše uvedených rozhodnutích Nejvyššího správního soudu vydaných o přezkumu zákonnosti ZÚR, zejména pak v rozhodnutí č. j. 8 Ao 2/2010 - 644. Zde Nejvyšší správní soud konstatoval, že při posouzení vlivů na životní prostředí bylo porušeno ust. § 2 zákona o posuzování vlivů, bod f) přílohy č. 1 směrnice SEA a bod 5 přílohy stavebního zákona. Z citovaných ustanovení plyne povinnost posoudit kumulativní a synergické vlivy s ohledem na jednotlivé složky životního prostředí. Pořizování zásad územního rozvoje lze považovat za optimální moment, kdy by mělo docházet k posouzení kumulativních a synergických vlivů na jednotlivé složky životního prostředí, protože je totiž ještě reálně možné zabývat se efektivně variantami řešení a reagovat tak na případná zjištění týkající se synergického působení jednotlivých vlivů. Protože smyslem posuzování vlivů na životní prostředí je mimo jiné poskytnout dotčeným subjektům dostatek odborných informací o možných vlivech koncepce na životní prostředí, je třeba i v případě vyhodnocení vlivů na životní prostředí trvat na jeho přezkoumatelnosti. Obsahové nároky sice nemohou z podstaty věci odpovídat požadavkům stanoveným pro přezkoumatelnost rozhodnutí, ale přesto je nutno požadovat, aby z vyhodnocení byly zřejmé závěry a způsob, jakým bylo těchto závěrů dosaženo.

V dané věci nelze bez dalšího považovat zvolený způsob tabulkového hodnocení za nezákonný a sám o sobě nezakládá nepřezkoumatelnost předmětného vyhodnocení. Postup, kdy jsou číselná data v tabulkách relevantním způsobem doplněna o informace, jakým postupem jich bylo dosaženo, je s ohledem na charakter přezkoumávaného opatření obecné povahy dostatečné. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však předmětné vyhodnocení nepostihuje vlivy na životní prostředí s ohledem na jejich lokalizaci. Právě tato skutečnost je přitom pro přezkoumatelnost vyhodnocení zásadní. Lze se ztotožnit s odpůrcem v tom, že ZÚR jsou koncepčním dokumentem územního plánování obecného charakteru, ale toto komplexní hodnocení by mělo být výsledkem posouzení vlivů stavby VRT na jednotlivá dotčená území. Vyhodnocení tak neplní účel předmětné právní úpravy, neboť neposkytuje dostatečný odborný podklad pro rozhodování o koncepci, a zejména neposkytuje veřejnosti odpovídající množství informací o vlivech koncepce na životní prostředí.

Odpůrce ve svém vyjádření ostatně nezpochybňuje skutečnosti namítané navrhovatelem, pouze obecně dovozuje, že při pořizování územně plánovací dokumentace na úrovni ZÚR není možno uvádět podrobné údaje a výpočty, vyhodnocení vlivu na udržitelný rozvoj území neurčuje skutečné dopady ZÚR, ale predikuje možné okruhy problémů, které bude nutno řešit v následných fázích územně plánovací činnosti. Tuto argumentaci odpůrce použil i v předchozích řízeních, v nichž byla Nejvyšším správním soudem vyvrácena. Stručně lze zopakovat, že ZÚR jsou sice v hierarchii územně plánovacích dokumentací relativně abstraktním aktem, jehož obsah je v dalších fázích územního plánování zpřesňován. Míra možného dotčení na právech je proto obecně nižší než v případě např. územního či regulačního plánu. Tato skutečnost ale nemůže vést k tomu, aby Nejvyšší správní soud odkázal navrhovatele s ochranou jeho práv až na následná řízení v procesu územního plánování. ZÚR jsou závazné pro další postupy v územním plánování a rozhodování, v případě liniové stavby představuje vymezení jejího koridoru zásadní krok pro její budoucí definitivní umístění. Odpůrce ve svém vyjádření nijak nereagoval na zdejším soudem již vyslovené výtky vůči nedostatečnosti posouzení vlivů na životní prostředí, i k této otázce opakoval již dříve vyvrácenou argumentaci ohledně jejího souladu se zákonem.

V.2.3. ZÚR jsou vydány v rozporu se stanoviskem MŽP

K této námitce se již zcela jednoznačně Nejvyšší správní soud vyslovil ve všech výše uvedených rozsudcích, které shledaly rozpor napadeného opatření obecné povahy se stanoviskem MŽP. Odpůrce se domnívá, že závěr rozhodnutí zejména sedmého senátu ohledně rozporu ZÚR se stanoviskem MŽP není správný, neboť MŽP své požadavky samo přehodnotilo a jeho stanovisko ze dne 20. 10. 2009 není záporné. Nejvyšší správní soud setrvává na svém závěru vysloveném v rozsudcích sp. zn. 8 Ao 2/2010, 7 Ao 7/2010 i 6 Ao 6/2010, že ZÚR byly vydány v rozporu se stanoviskem MŽP, a to z důvodů v citovaných rozhodnutích uvedených.

Stručně lze opět shrnout, že při vyhodnocení vlivů zásad územního rozvoje na životní prostředí nebyly respektovány požadavky uvedené pod body č. 3, 6, 8 až 13, 19 a 20 části F stanoviska MŽP ze dne 2. 8. 2007. Jedná se o námitku mající obecnou platnost ve vztahu k napadenému opatření obecné povahy. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že odpůrce nerespektováním požadavků stanovených MŽP a jejich nevypořádáním při vydání ZÚR postupoval v rozporu s § 10i odst. 3 zákona o posuzování vlivů.

Na tomto hodnocení nic nemění doplňující stanovisko MŽP ze dne 20. 10. 2009, které podmiňuje předchozí stanovisko splněním několika podmínek, mezi nimi je uveden zákaz negativního narušení předmětu ochrany EVL veřejně prospěšnou stavbou VRT v Klánovickém lese. Doplňující stanovisko ze dne 20. 10. 2009 bylo vydáno před schválením a vydáním ZÚR, Nejvyšší správní soud jej měl při předchozích přezkumných řízeních k dispozici a jeho obsah byl při vyslovení závěru o nerespektování požadavků stanovených MŽP a jejich nevypořádání při vydání napadeného opatření obecné povahy známý.

V.2.4. Nebyly vyhodnoceny synergické a kumulativní vlivy VRT a dalších záměrů v území

K vyhodnocení synergických a kumulativních vlivů záměrů definovaných v ZÚR se ke shodné námitce podrobně vyjadřuje rozhodnutí sp. zn. 7 Ao 7/2010. Nejvyšší správní soud zde shledal důvodnou námitku, že při posouzení vlivů na životní prostředí bylo porušeno ust. § 2 zákona o posuzování vlivů, bod f) přílohy č. 1 směrnice SEA a bod 5 přílohy stavebního zákona, z něhož plyne povinnost posoudit kumulativní a synergické vlivy s ohledem na jednotlivé složky životního prostředí. V citovaném rozhodnutí je opět zdůrazněno, že pořizování zásad územního rozvoje lze považovat za optimální moment, kdy by mělo docházet k posouzení kumulativních a synergických vlivů na jednotlivé složky životního prostředí, protože je totiž ještě reálně možné zabývat se efektivně variantami řešení a reagovat tak na případná zjištění týkající se synergického působení jednotlivých vlivů. Odpůrce ve svém vyjádření opět polemizuje s tím, zda na úrovni ZÚR lze uvedené posouzení provést, přestože mu bylo opakovaně v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu vyloženo a odůvodněno, že tuto povinnost mu zákon při procesu pořizování ZÚR ukládá.

Sedmý senát v této souvislosti poukázal též na to, že MŽP uplatnilo ve stanovisku ze dne 2. 8. 2007 v části F) pod bodem č. 11 požadavek *„v rámci vyhodnocení vlivů na ovzduší klást důraz na oblasti se zhoršenou kvalitou ovzduší (např. kumulativní vlivy lokalizace jednotlivých ploch a koridorů)“*. Zcela jednoznačně tedy požadovalo reflektovat kumulativní vlivy při posouzení vlivů zásad územního plánování na ovzduší jako konkrétní složku životního prostředí. Chybějící

posouzení odpovídající bodu 5) přílohy stavebního zákona, resp. bodu f) přílohy č. 1 směrnice SEA, tedy představuje podstatné procesní pochybení odpůrce.

V.2.5. Nebyly vyhodnoceny varianty vedení koridoru VRT

Odpůrce k námitce nevyhodnocení variant vedení koridoru VRT při tvorbě ZÚR nezpochybňuje, že tento proces proveden nebyl, dovozuje však, že vzhledem k předchozímu variantnímu prověřování tohoto koridoru, již toto při přijímání napadeného opatření obecné povahy nebylo nutné. Odkazuje přitom na dokumentaci ke konceptu územního plánu hlavního města Prahy z roku 1995, kdy byly na základě podkladových studií a jejich projednání vybrány dvě varianty, přičemž obě byly zapojeny do železniční stanice Běchovice, a v roce 1999 byl územní plán schválen včetně této trasy. Toto řešení bylo potvrzeno schválením územního plánu velkého územního celku Pražského regionu v roce 2006.

Tyto důvody jsou opět již vypořádány v rozhodnutí sp. zn. 7 Ao 7/2010, kde Nejvyšší správní soud v podstatě shodná tvrzení odpůrce vyvrátil. Nejvyšší správní soud konstatoval nutnost respektování kontinuity územního plánování, principům právní jistoty a legitimního očekávání. Zároveň však zdůraznil, že nelze znemožnit revizi existujícího stavu, která je vyvolána novou právní úpravou. Nelze tedy akceptovat tvrzení odpůrce, dle něhož byla otázka trasování VRT uzavřena v roce 2006. Jedná se o nerealizovaný záměr, který je přebírán do nové územně plánovací dokumentace, při jejíž tvorbě musí být respektovány aktuální požadavky stavebního zákona a dalších závazných právních předpisů.

S odpůrcem lze souhlasit v tvrzení, že ZÚR řeší shodné území jako ÚP hl. m. Prahy a že obě dokumentace schvaluje tentýž orgán. Při zpracování ZÚR je proto možno vycházet ze stabilizovaných řešení platného ÚP hl. m. Prahy a zároveň platného ÚP VÚC Pražského regionu z důvodu návaznosti na mimopražské území. Je však nutno vycházet z toho, že ZÚR jsou závazné pro pořizování a vydávání územních plánů (§ 36 odst. 5 stavebního zákona) a nikoliv naopak. Právě v rámci pořizování ZÚR je totiž ještě reálně možné zabývat se efektivně variantami řešení. Proto do ZÚR nelze bez dalšího posouzení, které ukládá platná právní úprava, převzít variantu vedení VRT schválenou územním plánem hlavního města Prahy, ale ani naopak nelze na druhou stranu vyloučit, že v určitých situacích a za splnění zákonných podmínek bude v rámci pořizování ZÚR posuzována pouze jedna varianta určitého záměru. Tento postup však musí být v opatření obecné povahy řádně odůvodněn.

V.2.6. Koridor VRT je navržen v rozporu s podmínkami ochrany evropsky významných lokalit, přičemž nebyly posouzeny dopady na tyto lokality

K námitce navrhovatele, že v rámci VVURÚ nebylo provedeno vyhodnocení vlivu VRT na EVL, odpůrce konstatoval, že toto vyhodnocení provedeno bylo, a to

způsobem odpovídajícím podrobnosti ZÚR. Nejvyšší správní soud i v této otázce odkazuje na svá předchozí rozhodnutí, zejména na rozsudek č. j. 8 Ao 2/2010 – 644. Zde je velmi podrobně popsán základ příslušné právní úpravy. Stručně lze shrnout, že není-li podle § 45i odst. 1 zákona na ochranu přírody *a priori* vyloučen významný vliv na evropsky významnou lokalitu, musí být posouzen vliv této koncepce na dané území podle odst. 2 téhož ustanovení. Nelze-li přitom vyloučit negativní vliv, musí předkladatel zpracovat varianty řešení. Jejich cílem je vyloučit nebo alespoň zmírnit negativní vliv na území. Není-li možné najít variantu, jež by neměla negativní vliv na evropsky významnou lokalitu, je možné schválit variantu s negativním vlivem, ale pouze z naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, a až po uložení a zajištění kompenzačních opatření. V případě lokality s prioritními typy stanovišť lze koncepci schválit jen z taxativně vyjmenovaných důvodů týkajících se veřejného zdraví, veřejné bezpečnosti nebo příznivých důsledků nesporného významu pro životní prostředí. Jiné naléhavé důvody převažujícího veřejného zájmu mohou být důvodem ke schválení jen při zajištění souhlasného stanoviska Komise.

Odpůrce v procesu přijímání ZÚR měl povinnost posoudit vliv VRT na evropsky významnou lokalitu EVL Blatov a Xaverovský háj, zařazenou na tzv. národní seznam ještě před schválením napadených ZÚR. Jedná se přitom o takovou procesní vadu, jež by sama o sobě mohla vést ke zrušení části opatření obecné povahy, jež je předmětem tohoto řízení. Odpůrce s touto argumentací jemu známou z předchozích rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ohledně ZÚR ve svém vyjádření nepolemizuje.

V.2.7. Překročení únosného zatížení území z hlediska hluku

Dle Nejvyššího správního soudu lze částečně souhlasit s odpůrcem, že hygienické limity bude možno konkrétně změřit a stanovit až v podrobnějších fázích územního plánování, neznamená to však rezignaci posouzení zatížení hlukem na úrovni ZÚR. Je namístě tyto vlivy zahrnout do vyhodnocení synergických a kumulativních vlivů záměrů zamýšlených ZÚR (viz bod V.2.3).

VI. Závěr

Jak je uvedeno v odůvodnění k jednotlivým námitkám, Nejvyšší správní soud shledal námitky navrhovatele důvodnými. Opatření obecné povahy nebylo ve vztahu k jeho napadené části vydáno zákonem stanoveným způsobem, proto je Nejvyšší správní soud v této části v souladu s § 101d odst. 2, větou první, s. ř. s., zrušil, a to ke dni nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 101d odst. 5 s. ř. s., dle něhož žádný z účastníků řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu